

KAUW VAN JOU

Kris Terwindt

Kauw
van
jou

© Kris Terwindt, 2024
Omslag en boekverzorging: Eveline Verburg
Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,
Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2024
ISBN 978 90 477 1686 0
NUR 283

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier.

Kijk voor meer informatie, activiteiten voor thuis en in de klas en extra's op www.lemniscaat.nl

voor de kauwtjes in mijn schoorsteen
en voor Ingeborg

VRIJDAG 21 JULI
nog zeven dagen

Over zeven dagen is het precies één jaar geleden. Precies één jaar geleden dat iedereen nog normaal deed hier in huis. Dat mama nog op tijd naar huis kwam van kantoor om naar onze verhalen te luisteren. Dat papa nog het huishouden deed en 's avonds allerlei bizarre gerechten voor ons kookte, zoals kip met kokosdressing en gekaramelliseerde hazelnootpasta. En dat Kauw nog gewoon in een oude bananendoos onder Huugs bed woonde. Stiekem natuurlijk. Alleen Huug wist ervan. En ik. Maar ik hield mijn mond, dat had ik gezworen op mijn leven.

Ik kijk op mijn horloge: acht voor twee. Al maanden tellen de wijzers van de klok af naar dat ene moment volgende week. In eerste instantie telde de klok de tijd juist op. Het was een uur geleden gebeurd, een dag. Er ging tergend langzaam een week voorbij. En toen nog één, en nog één. En ineens vierden we mijn verjaardag en waren we heel even vergeten dat het alweer negen weken en drie dagen geleden was. Niet echt hoor, we waren het niet echt vergeten. Nee, natuurlijk niet. Maar we deden allemaal alsof. En allemaal hoopten we dat de ander het wel echt even vergeten was.

'Mislukt!' zeg ik, en ik schuif het blad van me af. De hele ochtend zit ik al hier aan mijn bureau, werk ik aan die leeuw, maar de manen lukken weer niet. De vorm van de kop blijft raar. De snuit klopt voor geen meter.

De zomervakantie is pas een week begonnen, maar ik heb er nu al genoeg van. Mama gaat elke dag naar

kantoor. Ze wil liever geen vrij nemen nu het zo ontzettend druk is, zegt ze. Ik weet wel beter. Ze wil gewoon niet thuis zijn. Niet aan volgende week denken. En dat snap ik eigenlijk wel. Papa ligt de hele dag op de bank, te zappen of te slapen. Dus aan hem heb ik ook niks.

Mijn raam staat open. Tussen de gordijnen door waaien geluiden naar binnen. Kinderen in het speeltuintje gillen, scooters starten en racen weg, de bel van de ijscoman op het pleintje rinkelt. Ik zou ook wel een ijsje willen. Ik weet heus wel dat ik zo de deur uit kan lopen, zo twee bolletjes kan bestellen. Aardbei en chocola, mijn lievelingssmaken. Maar sinds die dag is alles anders. Alles. Zelfs een ijsje kopen.

Ergens in het afgelopen jaar draaide de tijd om. Het was niet meer tijd optellen, het werd tijd aftellen.

Dan zuchtte mama zomaar bij het avondeten: 'Bijna zomer...'

Of er was een reclame op tv over hoe gezellig de vakantie wel niet is in Turkije, en dan zette papa de tv uit. 'Niks gezelligs aan,' zei hij.

Aan de wijzers lag het niet, die draaiden zoals altijd: de kleine langs de uren, de grote langs de minuten, de rode secondewijzer er onrustig tussendoor. Het aftellen gebeurde in ons. We voelden dat er iets groots stond te gebeuren, iets megagroets. En dat we dat grote allemaal vreesden. Dat als er een jaar voorbij was, de deur voor altijd sloot. En we zeker wisten: Huug komt nooit meer terug. Nooit.

Het is stikheet op mijn kamer. Ik verga haast van de hitte. Nog even en de ijscoman rijdt weg. Ik zou een moord doen voor een ijsje. Even weg uit deze flat waar alles weegt als lood. Zal ik niet toch? Even snel?

‘Pim?’ Papa klopt op mijn deur. ‘Mag ik binnenkomen, Pim?’ Voorzichtig duwt hij de deur van mijn kamer open. Hij hijgt een beetje. Sinds papa hele dagen op de bank ligt, hijgt hij bij alles. ‘Hee, zit je nou in het halfdonker te tekenen? Daar is de dag toch veel te mooi voor?’ Papa loopt naar mijn raam en schuift de gordijnen open.

Zonlicht vult de kamer, verblindt mij haast. Ik knijp mijn ogen tot spleetjes en kijk naar papa. Hoe hij daar staat, zijn armen in zijn zij, zijn t-shirt half uit zijn broek.

‘Zullen we niet even lekker beneden een ijsje gaan halen? Ik hoorde net de bel. De ijsboer staat op het pleintje.’ Papa gaat op de rand van mijn bed zitten. ‘Is dat niet leuk?’ Zijn wangen klotsen als een pudding als hij praat.

Ik wrijf in mijn ogen en rek me uit.

‘Hartstikke gezellig, Pim, even samen... even een frisse neus...’ Papa’s ogen smeken me haast.

Ik weet dat hij alleen ook niet durft. Dat hij sinds het ongeluk ook niet graag meer buitenkomt. Mensen kijken en kijken, stellen vragen aan hem, of juist niet. Toen het net gebeurd was, probeerde hij het nog

een paar keer. Dan ging hij naar de supermarkt, naar de brievenbus, maar telkens kwam hij verdrietig thuis. Toen is hij ermee gestopt en nu woont hij op de bank. Tussen kussens en fleecedekentjes, en mevrouwen op de televisie die poetsdoekjes voor maar 3,99 verkopen.

‘Goed,’ zeg ik en ik leg mijn tekenspullen weg. ‘Even aankleden.’

Papa loopt mijn kamer uit. Ik trek een rood shirt uit mijn kast en een groene korte broek met zakken. Mijn haar klit, ik heb het de hele week nog niet gekamd. De borstel blijft erin hangen. Pas als ik heel hard trek, schiet hij los. Met een elastiekje maak ik een paardenstaart.

‘Klaar!’ roep ik.

Bij de voordeur staan papa’s slippers nog onder de kapstok. De keuken is leeg. Op het aanrecht ligt een briefje van vijf euro.

‘Pap, ik ben klaar hoor.’ Ik loop de woonkamer in. ‘Kom je?’

Papa ligt op de bank, zijn hoofd op de armleuning, zijn benen opgetrokken. Hij snurkt.

‘Pap?’ probeer ik nog een keer. Maar papa hoort me niet. Ik wil schreeuwen: word wakker pap, je hebt het beloofd! Maar ik schreeuw niet. Hij doet het niet expres, zeg ik in mezelf. Hij kan er niks aan doen. Ik gris de vijf euro van het aanrecht, storm de flat uit, sla de deur achter me dicht.

In het trappenhuis ruikt het naar een soepje van jongensdeo en oude friet. Ik hou mijn neus dicht en ren zonder adem te halen de trappen af naar beneden.

Op het pleintje tussen de flats staat de ijscoman. Met zijn witte jas en pet zou hij ook een slager kunnen zijn. Dat ik zo een bolletje aardbei bestel en hij een varkens-

poot uit zijn vrieskist tevoorschijn tovert. Of verse stukjes shoarma, gekruid en al.

‘Nou, weet je het al?’ zegt een jongen achter me. ‘We staan hier allemaal te smelten!’

‘Een bolletje aardbei graag,’ zeg ik tegen de ijscoman.

‘Aardbei? Sufkop!’ snuift de jongen zacht.

Maar ik hoor hem. Plotseling rollen de woorden zo uit mijn mond. Ik weet niet waar ze vandaan komen, maar ze vliegen naar buiten. ‘Waar bemoei jij je mee? Laat me met rust. Ik bepaal zelf welke smaak ik wil!’ Van schrik krimp ik in elkaar.

Een oude man met een smoezelige baard klapt in zijn handen. ‘Heel goed meidje, geef Thilo maar op zijn lazer! Dat kan die jongen best hebben,’ zegt hij met een zware stem.

‘Die zag je niet aankomen, hè Thilo?’ De ijscoman lacht en trekt zijn vriezer open. ‘Eénmaal aardbei voor deze meid hier, en een extra bolletje voor je pit er gratis en voor niets bij.’ Hij spatelt roze ijs dik op de hoorn. ‘Wil je soms ook nog spikkels?’

‘Natuurlijk wil ze spikkels,’ zegt de man.

‘Belachelijk,’ mompelt de jongen.

‘Ja, graag,’ zeg ik zacht. Mijn wangen gloeien. Ik had mijn mond moeten houden. Wat dacht ik wel? Het is niet voor niks dat ik nooit buiten kom. Gauw pak ik het hoorntje aan en loop ermee de flat in. Op de onderste tree van de trap ga ik zitten. Ik lik een druppel weg en neem dan een grote hap. Zacht en zoet vult mijn mond, mijn wangen, mijn keel en mijn buik. Ik sluit mijn ogen en laat alles zakken. Papa. Dat rotjoch.

‘Zo hé, jij hebt lef!’ Die jongen van net ploft naast mij neer.

Ik schrik op. In zijn hand houdt hij een hoorntje met donkerbruin chocoladeijs. Een klodder druipt naar

beneden en valt via zijn broek op de grond. Hij heeft het niet in de gaten.

‘Thilo, aangenaam. Hoe heet jij?’ In één keer hapt hij een halve bol ijs weg. Even kauwt hij erop. Dan trekt zijn voorhoofd samen in ongemakkelijke rimpels. ‘Brainfreeze!’ zegt hij en hij knijpt één oog dicht.

‘Pim,’ zeg ik en ik schiet in de lach. ‘Gaat het?’

Thilo kauwt nog een paar keer en langzaam wordt zijn gezicht weer normaal. ‘Pim?’ zegt hij. ‘Rare naam voor een meisje.’

‘Vonden mijn ouders niet,’ zeg ik.

‘Zelf weten,’ grinnikt Thilo. ‘Waar woon jij? Ik daar helemaal bovenin, in het hoekje.’ Hij wijst naar de bovenste verdieping van flat vier.

‘Ik woon hier,’ zeg ik en ik wijs naar boven. ‘Nummer 512.’

Meneer Habash sjokt langs, in zijn handen twee grote boodschappentassen. Op zijn voorhoofd parelen zweetdruppeltjes.

‘Zit jij op de Klimopschool?’ Thilo likt langs de rand van het hoorntje, neemt dan weer een hap.

‘Zat,’ zeg ik. ‘Ik ga na de vakantie naar de brugklas.’

‘De brugklas...’ Thilo’s ogen rollen haast uit zijn kassen van bewondering. ‘Zo gaaf!’ zegt hij.

‘Nou, vooral spannend,’ zeg ik.

Thilo knikt. ‘Ik begin na de zomer op de Klimop. Ook megaspannend. We wonen hier pas net, mijn vader en ik.’ Hij kijkt me geheimzinnig aan. ‘Maar dat komt vast dik in orde. Je moet weten: je praat nu met een astronaut.’

Even denk ik dat hij een grapje maakt, maar Thilo kijkt bloedserieus en wacht op mijn reactie.

‘Astronaut,’ herhaal ik.

‘Ja joh,’ zegt hij. Zijn blik dwaalt door de hal, ijs druipt langs zijn vingers. ‘Je weet wel: astronaut, in een spaceshuttle, en dan aftellen. *Ten, nine, eight, seven, six - ignition...*’ Hij doet het geluid van een raket na.

Ik gniffel.

Thilo haalt zijn schouders op. ‘Je gelooft me niet, hè,’ zegt hij. Een plensbui van giechels en sproeten danst op zijn neus. ‘Nou, ik zweer het je. Wacht maar af...’

‘Ik geloof je!’ zeg ik snel.

‘Trouwens, je moet zo echt even meekomen. Ik heb iets grandioos ontdekt, hier beneden.’ Geheimzinnig buigt hij zich naar mij toe en fluistert: ‘Ik heb iets waan-zin-nigs gevonden, iets supergeheims!’